

ตลอดแปดวันที่ผ่านมาชีวิตผมขึ้น ๆ ลง ๆ ดีบ้างร้ายบ้าง แต่ส่วนใหญ่ไม่ค่อยราบรื่นและไม่มื่ออะไรเป็นขึ้นเป็นอัน ถึงอย่างนั้นก็มีเรื่องน่าสนใจโผล่เข้ามาบ้าง เช่นเรื่องที่ยกกองทัพตามหาตัวผม เราเห็นหลังให้กองทัพได้ แต่กองทัพจะไม่เห็นหลังให้เราตลอดไป

หลังเกิดเหตุพยายามลอบสังหารประธานาธิบดีฝรั่งเศสที่ปารีสสองวัน พวกเขาก็ตามหาผม ผมรู้จากหนังสือพิมพ์ว่าคนร้ายใช้ปืนไรเฟิล มันไม่เกี่ยวกับผมสักนิด เพราะตอนเกิดเหตุผมอยู่ในแคลิฟอร์เนียกับผู้หญิงที่เจอบนรถบัส ห่างจากที่เกิดเหตุกว่า 9,500 กิโลเมตร ผู้หญิงคนนั้นอยากเป็นนักแสดง แต่ผมไม่อยาก หลังจากใช้เวลาสี่สิบแปดชั่วโมงด้วยกันในลอสแอนเจลิสเราก็แยกกันไปทางใครทางมัน ผมนั่งรถบัสไปซานฟรานซิสโกแล้วอยู่ที่นั่นสองวัน ก่อนจะเดินทางไปพักในเมืองพอร์ตแลนด์ รัฐออริกอนอีกสามวัน จากนั้นจึงต่อรถไปซีแอตเทิล ระหว่างทางทหารหญิงในเครื่องบินสองคนลงจากรถเมื่อถึงพอร์ตลูอิส และทิ้งหนังสือพิมพ์อาร์มี ไทมส์ฉบับเมื่อวานไว้บนที่นั่งฝั่งตรงข้าม

อาร์มี ไทมส์เป็นหนังสือพิมพ์รายปักษ์ ดีพิมพ์ตั้งแต่ก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง และยังเป็นที่ยอมรับในหมู่ทหารจนถึงปัจจุบัน แต่ฉบับจะมีชาวเด่นของแต่ละวันและบทความให้ความรู้ อาร์มี ไทมส์ฉบับเมื่อผมพาดหัวว่า*กฎใหม่!* กำลังจะมีการเปลี่ยนแปลงตราสัญลักษณ์และเครื่องบินใหม่ล่าสุดเร็ว ๆ นี้! หากอ่านเนื้อข่าวดี ๆ เราอาจจะพบถ้อยคำถากถางแฝงอยู่ บางครั้งบทบรรณาธิการและข่าวมรณกรรมก็มีอะไรน่าสนใจเหมือนกัน

มันคือเหตุผลเดียวที่ผมหยิบอาร์มี ไทมส์ขึ้นมาอ่าน ชาวคนตายอาจทำให้เรามีความสุขหรือเศร้าก็ได้ ไม่ว่าจะแบบไหนคนเราก็อยากอยู่ดี ขณะพลิกหาข่าวฆาตกรรมผมเจอพื้นที่สำหรับลงโฆษณาและประกาศส่วนตัว ส่วนใหญ่เป็นประกาศตามหาเพื่อนทหารผ่านศึก มีประกาศลักษณะนี้เป็นสิบ ๆ

ชื่อผมคือหนึ่งในนั้น

มันอยู่ในกรอบกลางหน้า

แจ๊ค ริชเชอร์โทรหารริก ชูเมกเกอร์ด่วน

ผมเดาว่าเป็นประกาศจากทอม โอเดย์ นายพลคนนั้นลัดจึงอยู่ในกองทัพได้นาน เมื่อยี่สิบปีก่อนโอเดย์ดูคล้ายคนอายุหนึ่งร้อยปี ร่างสูงผอม ผิวซีดเหมือนคนป่วย และเคลื่อนไหวเหมือนพร้อมจะล้มทุกเมื่อ เขาดูไม่เหมือนนายพลกองทัพบกสักนิด เหมือนอาจารย์มหาวิทยาลัยไม่ก็นักมานุษยวิทยา มากกว่า แต่อย่างน้อยเขาก็คิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล หลังออกจากกองทัพ ริชเชอร์หายตัวไปพร้อมกับเป็นมนุษย์ล่องหน การที่ไม่มีประวัติทำธุรกรรมใด ๆ แปลว่าเขาเดินทางด้วยรถบัสดับรถไฟ และกินอาหารในร้านเล็ก ๆ ซึ่งล้วนเป็นที่ที่ทหารชอบไปและมักทิ้งหนังสือพิมพ์อาร์มี ไทมส์ที่อ่านจบแล้วไว้

โอเดย์รู้ว่าไม่ช้าก็เร็วผมต้องหยิบอาร์มี ไทมส์ขึ้นมาอ่านเพราะอยากรู้ความเป็นไปในแวดวงทหาร อย่างที่บอกนั่นแหละว่าเราเห็นหลังให้กองทัพได้ แต่กองทัพจะไม่เห็นหลังให้เราตลอดไป ด้วยเหตุนี้เขาจึงตัดสินใจใช้อาร์มี ไทมส์เป็นเครื่องมือสื่อสาร โอเดย์คงคาดการณ์ว่าผมจะพบประกาศของเขาภายในสิบถึงสิบสองสัปดาห์

แต่ผมพบมันหลังจากหนังสือพิมพ์วางแผงหนึ่งวันเท่านั้น

ริก ชูเมกเกอร์เป็นคนของทอม โอเดย์ ตามสายการบังคับบัญชาเขาน่าจะใหญ่รองจากโอเดย์ ที่จริงผมจะไม่สนใจข้อความนั้นก็ได้อันใด แต่โอเดย์รู้ว่าผมติดหนี้บุญคุณชูเมกเกอร์ จึงใช้ชื่อชูเมกเกอร์ตามตัวผม

ผมไม่สามารถนิ่งเฉยต่อประกาศนั้นได้

ทันทีที่ผมลงจากรถบัสก็สัมผัสกับอากาศแห้งแต่อบอุ่นของซีแอตเทิล ผมชอบเมืองนี้ตรงที่ได้กลิ่นกาแฟโรยมาแต่ไกล แต่ไม่ชอบตรงที่มีอุปกรณ์ปล่อยสัญญาณไวไฟอยู่ทั่วไปหมด เพราะนั่นหมายความว่าตู้โทรศัพท์สาธารณะหายาก แต่ผมเห็นว่าข้างตลาดปลาอยู่ตู้หนึ่ง จึงเดินฝ่าลมเย็นที่หอบกลิ่นเค็มของทะเลมาแล้วตรงไปที่นั่น จากนั้นโทรไปยังกระทรวงกลาโหมซึ่งเป็นหมายเลขโทรฟรี ผมจำมันได้ขึ้นใจ ไม่มีเงินสักเซ็นต์ก็ได้เพราะเป็นหมายเลขพิเศษที่ใช้ในกรณีฉุกเฉิน

เมื่อเจ้าหน้าที่รับสายผมก็ขอพูดกับซูเมกเกอร์ซึ่งน่าจะอยู่ที่ไหนสักแห่งในอาคาร หรือไม่กี่สักทีในโลก หลายนาที่ต่อมาซูเมกเกอร์ก็รับสาย

“ซูเมกเกอร์พูด”

“ผม แจ็ค ริชเชอร์”

“คุณอยู่ที่ไหน”

“คุณไม่มีอุปกรณ์ที่บอกตำแหน่งของผมได้เหรอ” ผมย้อนถาม

“มี” ซูเมกเกอร์ตอบ “คุณอยู่ในตู้โทรศัพท์สาธารณะข้างตลาดปลาในซีแอตเทิล แต่ผมอยากให้คุณบอกเองมากกว่า เพราะมันแสดงว่าคุณเต็มใจร่วมมือ”

“เรื่องอะไร”

“การพูดคุย”

“เราจะคุยกันเหรอ”

“ก็ไม่เชิง คุณเห็นอะไรข้างหน้าบ้าง”

ผมมองแล้วตอบ “ถนนสายหนึ่ง”

“ด้านซ้ายล่ะ”

“ตลาดปลา”

“ด้านขวาล่ะ”

“ร้านกาแฟ ตรงข้ามร้านมีสัญญาณไฟจราจร”

“ชื่อร้านอะไร”

ผมบอกชื่อร้าน

“เข้าไปรอในร้าน” ซูเมกเกอร์บอก

“ทำไม”

“สามสิบนาที” ชูเมกเกอร์ตัดบทแล้ววางหูทันที

ไม่มีใครรู้ว่าเหตุใดกาแฟจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ซีแอตเทิล อาจเพราะที่นี่เป็นเมืองท่า เมล็ดกาแฟจึงถูกคั่วใกล้สถานที่ที่มันถูกส่งขึ้นบก และถูกขายไปยังสถานที่ใกล้เคียง ๆ กลายเป็นตลาดกาแฟซึ่งดึงดูดนักธุรกิจให้เข้ามาลงทุน เหมือนเมืองดีทรอยต์ที่ดึงดูดผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยานยนต์ หรืออาจจะเป็นเพราะที่นี่มีน้ำ อุดหนุนไม่ก็ความชื้นที่เหมาะสม แต่ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใด ซีแอตเทิลมีร้านกาแฟทุกช่วงตึก กวาดเงินจากนักดื่มกาแฟเข้ากระเป๋าได้เป็นกอบเป็นกำ ร้านตรงข้ามสัญญาณไฟจราจรเป็นตัวอย่างที่ดี พนักงานเปลี่ยนทาสีน้ำตาลแดง แผ่นไม้ที่เต็มไปด้วยรอยขีดข่วน และกระดานดำบอกรายการอาหารซึ่งส่วนใหญ่ไม่เกี่ยวกับกาแฟ มีทั้งผลิตภัณฑ์จากนม ผลิตภัณฑ์ถั่วชนิดต่าง ๆ และอื่น ๆ อีกเพียบ ผมนั่งโต๊ะสำหรับสองคนแล้วสั่งกาแฟดำกับเค้กมะนาว

ผมกินเค้กหมดในห้านาที แล้วดื่มกาแฟอีกห้านาที หลังจากนั้นสิบแปดนาทีคนของชูเมกเกอร์ก็มาถึง ผมเดาว่าเขาเป็นทหารเรือเพราะในซีแอตเทิลมีฐานทัพเรือ ชายคนนั้นจึงมาถึงที่นี่โดยใช้เวลาแค่ยี่สิบแปดนาที เขาขับรถเก๋งสีน้ำเงินเข้มที่ถูกขีดเป็นมันวาว รถคันนี้ผลิตในประเทศและสมรรถภาพต่ำ จึงไม่เป็นที่นิยมมากนัก ทหารเรือรายนี้อายุประมาณสี่สิบปี ดูแกร่ง เขาใส่เสื้อสูทแบบลาลองสีน้ำเงินทับเสื้อโปโลสีเดี๋ยวกันกับกางเกงขายาวสีเทา เนื้อผ้าเสื้อสูทกับกางเกงบางเหมือนถูกใช้งานมานานและผ่านการซักมาแล้วนับพันครั้ง น่าจะเป็นทหารเรือยศพันจ่าจากหน่วยซีล ซึ่งบางส่วนอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของทอม โอเดย์เมื่อมีปฏิบัติการร่วม

เขาก้าวเข้ามาในร้าน แล้วกวาดตาดูหาพรรคพวกไม่ก็ศัตรูก่อนเปิดฉากยิง ชายคนนั้นคงรู้จักรูปพรรณสัณฐานของผมจากแฟ้มประวัติแล้ว สูง 195 เซนติเมตรหนัก 113 กิโลกรัม คนอื่นในร้านเป็นชาวเอเชีย ส่วนมากเป็นหญิงร่างเล็กบอบบาง เขาจึงตรงมาหาผมทันที

“พันตรีริชเซอร์ใช่ไหม”
“อดีตพันตรี” ผมบอก
“ถ้าฉัน...คุณริชเซอร์”
“ใช่ ผมเอง”
“นายพลชูเมกเกอร์ให้ผมมาพาคูณไป”
“ไปไหน”
“ไม่ไกลจากที่นี่”
“กี่ดาว” ผมถาม
“อะไรนะ” เขาถาม “ผมไม่เข้าใจ”
“นายพลชูเมกเกอร์มีกี่ดาว”
“หนึ่งดาว พลจัตวาริชาร์ด ชูเมกเกอร์”
“เมื่อไหร่”
“อะไรเมื่อไหร่”
“เขาได้เลื่อนยศตั้งแต่เมื่อไหร่”
“สองปีก่อน”
“คุณประหลาดใจไหม”
อีกฝ่ายคิดชั่ววูบใจก่อนตอบ “ผมไม่มีความเห็น”
“แล้วนายพลโอเดย์ล่ะ”
เขาคิดอีกครั้ง “ผมไม่รู้จักนายพลโอเดย์”

วิธีสีน้ำเงินเข้มคันหนี้ยี่ห้อเซฟโรเลต อิมพาลา มันพาผมผ่านถนนย่านการค้าเข้าสู่ทางหลวงหมายเลข 5 และมุ่งหน้าไปทิศใต้ เป็นเส้นทางเดียวกับที่รถบัสพาผมมา ผ่านสนามบินโบอิง ฟิลด์และสนามบินซีแท็กอีกครั้ง ก่อนจะตรงสู่เมืองทาโคมาในรัฐวอชิงตัน ทั้งผมและชายในเสื้อสูทาล่องนั่งเงียบเหมือนเป็นใบ้ ผมมองออกนอกรถ เห็นเนินเขา ทะเล และต้นไม้เขียวข่ม

เมื่อผ่านทาโคมา รถก็ลดความเร็วก่อนถึงจุดที่ทหารหญิงสองคนนั้นลงรถหลังจากทิ้งหนังสือพิมพ์*อาร์มี ไทมส์*ไว้บนที่นั่ง เราออกจากทางหลวง

เครื่องหมายข้างทางบอกว่าตรงไปจะเจอเมืองเล็ก ๆ สามเมืองและค่ายทหารขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง เป็นไปได้ว่ารถคันนี้กำลังมุ่งหน้าไปฟอร์ตลูอิส แต่จะว่าไปก็ไม่ใช่ซะทีเดียว เพราะที่หมายเคยเป็นส่วนหนึ่งของฐานทัพอากาศแมคคอร์ดี ปัจจุบันถูกผนวกกับฟอร์ตลูอิส กลายเป็นฐานทัพร่วมชื่อฐานทัพลูอิส-แมคคอร์ดี ผลงานการปฏิรูปของนักการเมืองที่ทำทุกอย่างเพื่อประหยัดงบประมาณ

ตอนแรกผมคิดว่าเราจะถูกขามสอบถามอย่างละเอียด เนื่องจากที่นี่เป็นฐานทัพร่วมของกองทัพบกกับกองทัพอากาศ แต่คนขับและรถคันนี้เป็นของกองทัพอากาศ ส่วนผมเป็นพลเรือน แต่ด้วยอำนาจของนายพลโอเดย์ รถคันนี้จึงผ่านประตูไปโดยไม่ต้องเสียเวลาหยุด รถเลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา และวิ่งผ่านประตูบานที่สองเข้าลานบิน

เครื่องบินลำเลียงซี-17 หลายลำที่จอดอยู่ทำให้รถเซฟโรเลต อิมพาลาคันนี้ดูเล็กลงถนัดตา รถวิ่งผ่านใต้ปีกเครื่องบินยักษ์ ตรงไปยังเครื่องบินเล็กสี่ขาลำเดียวบนลานจอด น่าจะเป็นเครื่องบินเจ็ทหรือกอล์ฟสตรีมที่คนรวยนิยมซื้อมาใช้ส่วนตัว นอกจากหมายเลขที่แพนหางแล้ว ภายนอกไม่มีชื่อหรือสัญลักษณ์ใด ๆ ไปพัดเครื่องยนต์ไอพ่นหมุนช้า ๆ บินได้ขึ้นลงเครื่องหย่อนลงพื้นลานจอดเรียบร้อยแล้ว

คนขับวนรถไปจอดเทียบบันไดโดยเว้นระยะห่างเพียงหนึ่งเมตร ผมรู้ทันทีว่าต้องลงจากรถไปขึ้นเครื่องบิน จึงเปิดประตูลงไปยืนแอบแดดชั่วคราว กลางฤดูใบไม้ผลิเช่นนี้อากาศสดชื่น รถที่พาผมมาส่งแล่นจากไปแล้ว ชายในชุดพนักงานต้อนรับปรากฏตัวที่ประตูเครื่องแล้วพูดว่า

“เชิญขึ้นเครื่องครับ”

นำหนักตัวผมทำให้ขึ้นบันไดยวบลงเล็กน้อย พนักงานต้อนรับถอยหลังเพื่อหลีกเลี่ยงให้ ผมเดินก้มศีรษะเข้าไปในประตู ขณะเดียวกันชายในเครื่องแบบอีกคนก็เดินออกมาจากห้องนักบิน

“ยินดีต้อนรับ เทียวบินนี้ลูกเรือทั้งหมดเป็นทหารอากาศ เราจะพาคุณไปยังจุดหมายภายในเวลาไม่นาน”

“ที่ไหน” ผมถาม

“จุดหมายของคุณ” เขาตอบก่อนกลับเข้าห้องนักบิน แล้วนั่งลงข้างนักบินผู้ช่วย จากนั้นก็ง่วนกับการตรวจสอบความเรียบร้อย ส่วนผมเดินตามพนักงานต้อนรับไปยังห้องโดยสารซึ่งตกแต่งด้วยหนังและไม้วอลนัท ไม่มีผู้โดยสารอื่น ผมเลยเลือกที่นั่งได้ตามใจชอบ

พนักงานต้อนรับเก็บกระเป๋าได้ จากนั้นปิดและล็อกประตู ก่อนไปนั่งประจำที่หลังนักบิน สามสิบวินาทีต่อมาเครื่องบินก็อยู่บนฟ้า

2

หลังจากออกจากฐานทัพอากาศแมคคอร์ดี เครื่องบินน่าจะเลี้ยวไปทางทิศตะวันออก เพราะไม่มีทางเลือกมากนัก ทิศตะวันตกคือรัสเซีย ญี่ปุ่น และจีน เครื่องบินเล็กแบบนี้ไม่น่าบินไกลขนาดนั้นได้ ผมถามพนักงานต้อนรับว่าเรากำลังไปที่ไหน เขาตอบว่าไม่รู้ ซึ่งผมไม่เชื่อ แต่ก็ไม่ได้ซักต่อ

พนักงานต้อนรับคนนี้ช่างพูด เขาบอกว่าเครื่องบินลำนี้เป็นเครื่องบินกัลฟ์สตรีม 4 ทางกายูตมาจากบริษัทกองทุนทางเลือกผิดกฎหมาย แล้วมอบให้กองทัพอากาศไว้ใช้ เขกพิเศษของกองทัพอากาศเลยโซคดีไป เครื่องยนต์เจียบ มีประสิทธิภาพ และเสถียร ภายในมีทุกอย่างพร้อม รวมถึงเก้าอี้นวมนุ่มสบายแบบมีที่วางแขน และเครื่องทำกาแฟในครัว ผมจึงบอกให้พนักงานเปิดเครื่องทำกาแฟให้และขอบริการตัวเอง เขาขอบคุณผมที่ให้เกียรติเขา จริง ๆ แล้วชายคนนี้ไม่ใช่พนักงานต้อนรับ น่าจะเป็นเจ้าหน้าที่คุ้มกันมากกว่า

เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่างเครื่องบินก็เห็นเทือกเขาร็อกกี้ ยอดปกคลุมด้วยหิมะ ส่วนด้านล่างเต็มไปด้วยต้นไม้สีเขียวเข้มและที่ราบสำหรับทำการเกษตร แถวนั้นฝนคงตกไม่มากนัก เมื่อดูจากแผ่นดินเบื้องล่างผมคิดว่าเราบินตัดมุมรัฐเซาท์ดาโคตา เพราะเห็นรัฐเนแบรสาก่อนบินเหนือน่านฟ้ารัฐโอไฮโอ เนื่องจากเพดานบินสูงผมจึงคิดว่าเครื่องกำลังบินลงได้ตามเส้นทางเกรตเซอร์เคิล หากดูแผนที่เราอาจแปลกใจ แต่เพราะโลกกลมจึงเป็นแบบนี้ เรากำลังมุ่งหน้าสู่เคนทักกี เทนเนสซี นอร์ทแคโรไลนา เซาท์แคโรไลนา หรือไมกัจจอร์เจียความเป็นไปได้มีหลายทาง

เวลาผ่านไปพักใหญ่ ผมตีหมาแพหมดไปสองเหยือกกว่าจะเริ่มเห็นแผ่นดินข้างล่าง ตอนแรกผมเข้าใจว่าเป็นรัฐเวอร์จิเนีย แต่ที่จริงแล้วเป็นรัฐนอร์ทแคโรไลนา ผมรู้ตอนเห็นเมืองวินสตัน-เซเลมกับเมืองกรีนสโบโรทางซ้ายมือ แสดงว่าเครื่องบินมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ หลังจากนั้นไม่เห็นเมืองอื่นอีกจนกระทั่งผ่านเมืองฟายต์วิลล์ แต่ก่อนหน้านั้นเล็กน้อยเราผ่านพอร์ตแบรกก์ ซึ่งเป็นที่ตั้งกองบัญชาการหน่วยรบพิเศษและที่อยู่ของทอม โอเคย์

ตอนค้าเครื่องบินลงจอดยังสถานที่ซึ่งเคยเป็นฐานทัพอากาศไปป์ แต่ปัจจุบันเป็นเพียงสนามบินไปป์เนื่องจากกลายเป็นของกองทัพบก และตั้งอยู่ตรงมุมด้านหนึ่งของพอร์ตแบรกก์ เหตุผลของการเปลี่ยนแปลงนี้ก็เพื่อประหยัดงบประมาณอีกเช่นเคย

ลานบินของที่นี่เล็กแต่ใหญ่พอสำหรับเครื่องบินขับไล่ เครื่องบินที่รีชเชอร์โดยสารวิ่งบนทางขับอยู่นาน ก่อนจะจอดใกล้อาคารขนาดเล็กที่ติดป้ายกองบัญชาการสนับสนุนทางยุทธวิธีและส่งกำลังบำรุงที่ 47 เมื่อเครื่องบินดับพนักงานต้อนรับก็เปิดประตูแล้วเอาบันไดลง

“ประตูบานไหน” ผมถาม

“ประตูสีแดง” เขาตอบ

ผมลงบันไดแล้วตรงไปที่ประตูสีแดง ก่อนถึงประมาณสองเมตรประตูก็เปิดออก เผยให้เห็นหญิงสาวในชุดสูทกระโปรงสีดำ ถูง่องไนลอนดำ และรองเท้าราคาแพง เธออายุยี่สิบกว่า ๆ ผมบลอนด์ ตาสีเขียว ใบหน้ารูปหัวใจ เธอก้าวออกมาพร้อมส่งยิ้มอบอุ่นให้เขา

“จัน เคซีย์ ไนซ์” เธอแนะนำตัว

“เคซีย์อะไรนะ”

“ไนซ์”

“ผม แจ็ค รีชเชอร์”

“ฉันรู้แล้ว ฉันทำงานให้กระทรวงการต่างประเทศ”

“ที่วอชิงตัน ดี.ซี.หรือ”

“ที่นี่”

ฟังดูสมเหตุสมผลดี หน่วยรบพิเศษเป็นหน่วยติดอาวุธของซีไอเอ ซึ่งเกี่ยวข้องกับหน่วยงานย่อยในกระทรวงการต่างประเทศโดยตรง และทั้งสามฝ่ายต้องตัดสินใจร่วมกันในบางเรื่อง การที่ผู้หญิงคนนี้ปรากฏตัวที่ฐานทัพแห่งนี้ แปลว่าเธอเก่งด้านนโยบาย หรือไม่ก็มีความสามารถพิเศษบางอย่าง

“ซูเมกเกอร์อยู่ที่นั่นหรือเปล่า” ผมถาม

“เชิญเข้าข้างใน” เธอไม่ตอบคำถาม

ห้องค่อนข้างเล็ก กระจกหน้าต่างเสริมเหล็ก และมีเก้าอี้ถนอมสามตัวที่ไม่เข้าชุดกัน

“นั่งก่อนสิ”

“พาผมมาที่นี่ทำไม”

“ก่อนอื่น ทุกอย่างที่คุณจะได้ยินนับจากนี้เป็นความลับ การละเมิดกฎความมั่นคงมีโทษสถานหนัก” เคซีบี ไนซ์บอก

“ทำไมคุณถึงไว้วางใจให้ผมเก็บความลับ เราไม่เคยพบกัน คุณไม่รู้อะไรเกี่ยวกับผม”

“เราทราบประวัติของคุณดี คุณไว้วางใจได้ ทุกวันนี้ก็ยังเป็นอย่างนั้น”

“ผมไปจากที่นี่ได้ไหม”

“เราอยากให้คุณอยู่มากกว่า”

“เพราะอะไร”

“เราต้องการคุยกับคุณ”

“กระทรวงการต่างประเทศเหรอ”

“คุณยอมรับเงื่อนไขเรื่องเก็บความลับหรือเปล่า” เธอถาม

ผมพยักหน้าแล้วถามว่า “กระทรวงการต่างประเทศต้องการอะไรจากผม”

“เรามีภารกิจที่ต้องทำให้สำเร็จ”

“ภารกิจอะไร” ผมถาม

“มีคนลอบยิงประธานาธิบดีฝรั่งเศส” เธอตอบ

“ที่ปารีส” ผมเสริม

“ประธานาธิบดีฝรั่งเศสขอความร่วมมือจากนานาชาติในการตามหาตัวคนร้าย”

“ไม่ใช่ผมแน่ ตอนเกิดเหตุผมอยู่ที่ลอสแอนเจลิส”

“เราจำว่าไม่ใช่ฝีมือคุณ ชื่อคุณไม่อยู่ในรายชื่อผู้ต้องสงสัย”

“มีรายชื่อด้วยเหรอ”

เคซี ยีนซ์หยิบกระดาษที่พับงอเล็กน้อยออกมาจากเสื้อสูท และส่งมันให้ผม กระดาษยังอุ่นจากอุณหภูมิร่างกายเธอ เมื่อผมอ่านก็พบว่ามันไม่ใช่รายชื่อ แต่เป็นรายงานสรุปของสถานทูตสหรัฐอเมริกาในปารีส เข้าใจว่าหัวหน้าซีไอเอที่ปารีสเป็นผู้เขียนเพราะเป็นเรื่องสำคัญ

รายงานระบุว่าจุดที่มีมือปืนซุ่มยิงคือหน้าमुख ไม่กี่กระเบื้องพาร์ตเมนต์ซึ่งห่างจากเป้าหมายถึง 1,400 หลาหรือกว่า 1.2 กิโลเมตร ประธานาธิบดีฝรั่งเศสยืนอยู่บนโปเดียมกลางแจ้งหลังกระจกกันกระสุนซึ่งทำจากวัสดุที่เพิ่งพัฒนาขึ้นใหม่ ไม่มีใครเห็นตอนคนร้ายยิงนอกจากประธานาธิบดีเอง เขาคงเห็นแสงไฟแลบจากปากกระบอกปืนไกลไปด้านซ้ายมือ อีก 3 วินาทีถัดมารอยลึขาวคล้ายรอยร้าวรูปดาวเล็กจิ๋วก็ปรากฏบนกระจกกันกระสุน แม้กระจกไม่แตก แต่เสียงปะทะของหัวกระสุนก็ทำให้เจ้าหน้าที่อารักขาเข้ารายล้อมประธานาธิบดีทันที ต่อมาพวกเขาพบเศษหัวกระสุนขนาดใหญ่ที่เชื่อว่ามาจากกระสุนเจาะเกราะขนาด .50 คาลิเบอร์

“ผมไม่อยู่ในรายชื่อผู้ต้องสงสัยเพราะยังไม่แม่นพอ การยิงหัวคนจากระยะ 1,400 หลาถือว่าไกลมาก หัวกระสุนแหวกอากาศอยู่สามวินาทีเต็ม ไม่ต่างจากทิ้งก้อนหินลงบ่อน้ำลึก”

เคซี ยีนซ์พยักหน้า “รายชื่อสั้นมากจนทางฝรั่งเศสกังวล”

เห็นชัดว่าทางฝรั่งเศสไม่ได้กังวลทันที เพราะรายงานบอกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมงแรกพวกเขาเชื่อมั่นใจในการรักษาความปลอดภัยและประสิทธิภาพของกระจกกันกระสุน ก่อนจะเริ่มวิตกกังวลกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และติดต่อประเทศพันธมิตรเพื่อสอบถามเกี่ยวกับมือปืนที่มีฝีมือพอจะยิงจากระยะไกลขนาดนั้น

“เหลวไหล” ผมส่ายหน้า

“ส่วนไหน” เธอถาม

“พวกคุณไม่ได้สนใจฝรั่งเศสขนาดนั้น แต่แก๊งโวยวายพอเป็นพิธีแล้วให้คนเขียนรายงานก็พอ แต่เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องใหญ่เมื่อเพิ่มถึงโต๊ะทำงานของ

ทอม โอเดย์ พวกคุณส่งทหารหน่วยซีลไปรับผมภายในสี่สิบแปดนาทีกี่ แล้วพาขึ้นเครื่องบินเจ็ตซึ่งจอดรออยู่แล้วเพื่อบินข้ามรัฐมาถึงที่นี่ ทั้งทหารคนนั้นคนขับเครื่องบินเจ็ต หรือแม้กระทั่งคุณเองก็ไม่รู้ว่าผมอยู่ที่ไหน และจะติดต่อมาเมื่อไหร่ นั่นแปลว่าคุณต้องใช้ทหารหน่วยซีลเป็นกองร้อย รวมถึงจัดเตรียมเครื่องบินให้พร้อมใช้งานอยู่ตามจุดต่าง ๆ ทั่วประเทศเพื่อผมคนเดียว”

“ถ้ามีปืนรายนี้เป็นชาวอเมริกัน เรามีปัญหาแน่”

“ขนาดนั้นเชียวะ”

“เราหวังว่าจะไม่เป็นเช่นนั้น”

“ผมทำอะไรที่คุ้มค่างบเงินที่พวกคุณจ่ายไปได้บ้าง”

ไนซ์ไม่ทันได้ตอบเพราะเสียงมือถือในกระเป๋าตังค์จิ้งหะชะก่อน เธอรับสายแล้วฟังอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะเก็บมือถือเข้ากระเป๋าและพูดกับริชเชอร์

“นายพลโอเดย์พร้อมให้คุณเข้าพบแล้ว เขาจะเป็นคนอธิบาย”

3

เคซีย์ ไนซ์นำทางผมขึ้นไปอีกชั้น และเข้าไปในห้องซึ่งอยู่ในอาคารเก่า ผมเดาว่าเป็นสำนักงานชั่วคราว เพราะโอเดย์ย้ายที่ทำงานตลอดเวลา และชื่อหน่วยที่ไร้ความหมายอย่างกองบัญชาการสนับสนุนทางยุทธวิธีและสิ่งกำลังบำรุงที่ 47 ก็เป็นฉากอำพรางได้ดี เพื่อว่าอาจมีคนไม่หวังดีกำลังจับตาดูอยู่ นั่นทำให้โอเดย์อยู่รอดมาได้ขนาดนี้

โอเดย์นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน ส่วนซูเมกเกอร์ในฐานะผู้บัญชาการลำดับที่สองนั่งข้าง ๆ ซูเมกเกอร์เกษียณสี่ปีเนื่องจากผมพบเขาครั้งสุดท้ายเมื่อสี่ปีก่อน เขาอ้วนขึ้น มีพุง ผมสีน้ำตาลเปลี่ยนเป็นเทา ผิวหน้าแดง วันนั้นเขาแต่งเครื่องแบบสนามติดดาวดวงหนึ่งอย่างภาคภูมิใจ

ส่วนโอเดย์ยังดูเหมือนคนอายุร้อยปีเช่นเดิม และสวมชุดแบบที่แต่งเป็นประจำ ซึ่งก็คือเสื้อสูทลำลองสีดำซีดทับเสื้อเวสเตอร์คอวีสีดำ มีร่องรอยการปะชุนหลายครั้ง ผมจึงเดาว่าภรรยาของเขายังอยู่ดี เพราะนี่ไม่ออกกว่าจะมีใครซ่อมเสื้อผ้าให้เขาอีก

ชากรรไกรบนหน้าผมซุบของโอเดย์ขยับขณะจ้องผมด้วยสายตาวางเปล่า “รีชเชอร์ ผมดีใจที่พบคุณอีกครั้ง”

“โชคดีที่ผมไม่มีอะไรต้องทำ ไม่งั้นคงบ่นตายซัก” ผมบอกแล้วนั่งบนเก้าอี้เหล็กที่คิดว่าน่าจะเป็นทรัพย์สินของกองทัพเรือ ไนซ์นั่งเก้าอี้ข้างผม

“เธอบอกคุณแล้วใช่ไหมว่าทุกอย่างเป็นความลับ” โอเดย์ถาม

“บอกแล้ว” ผมตอบ

ไนซ์พยักหน้ายืนยัน

“คุณอ่านรายงานสรุปแล้วใช่ไหม”

“อ่านแล้ว”

โธมัสพยักหน้ายืนยันอีกครั้ง

“คุณคิดยังไง” โธเดย์ถาม

“มือปืนรายนี้ยิ่งแม่น” ผมตอบ

“คิดเหมือนผม” โธเดย์พยักหน้า “ไม่งั้นคงยิงเป้าที่อยู่ห่างออกไป 1,400 หลาในหนึ่งนัดไม่ได้”

“ผิดแล้ว” ผมค้าน “สองนัดต่างหาก มือปืนยิงนัดแรกเพื่อทำลายกระจก ส่วนนัดที่สองเพื่อปลิดชีพประธานาธิบดีฝรั่งเศส ปกติการยิงนัดแรกมักมุ่งทำลายกระจกหรือไม่ก็เพื่อเปลี่ยนทิศทาง ก่อนจะยิงอีกนัดตามไปติด ๆ ต้องตัดสินใจในเสี้ยววินาทีว่าจะยิงนัดที่สองหรือเดินจากไป จุดนี้น่าประทับใจมาก คนร้ายใช้กระสุนเจาะเกราะหรือเปล่า”

โธเดย์พยักหน้าแล้วพูดว่า “พวกเขาตรวจเศษหัวกระสุนด้วยเทคนิค ก๊าซโครมาโตกราฟี”

“ประธานาธิบดีของเราใช้กระจกกันกระสุนแบบนั้นหรือเปล่า”

“อีกไม่นานได้ใช้แน่”

“กระสุนขนาด .50 คาลิเบอร์ใช่ไหม”

“พวกเขาเชื่ออย่างนั้น”

“แสดงว่ามือปืนใช้ปืนไรเฟิลขนาดใหญ่”

“เคยมีคนใช้กระสุนชนิดนี้ยิงจากระยะ 1.6 กิโลเมตรและ 2.4 กิโลเมตร ที่อัฟกานิสถาน ดังนั้นระยะ 1,400 หลาถือเป็นเรื่องเล็ก”

ผมออกความเห็น “ยิงเป้าด้วยกระสุนสองนัดจากระยะ 1,400 หลา ยากกว่ายิงเป้าด้วยกระสุนหนึ่งนัดจากระยะ 1.6 กิโลเมตร ต้องใช้ฝีมือล้วน ๆ”

“ผมก็คิดแบบนี้เหมือนกัน” โธเดย์พูด “มือปืนน่าจะเคยเป็นทหาร”

“แน่นอน ไม่งั้นคงยิงไม่แม่นขนาดนั้น”

“คุณคิดว่ามือปืนยังประจำการในกองทัพหรือเปล่า”

“ไม่ ทหารที่ยังประจำการไม่สามารถไปไหนมาไหนตามใจชอบได้”

“ผมเห็นด้วย”

“คุณแน่ใจหรือว่ากรณีนี้เป็นกรจ้งวานฆ่า” ผมถาม

“โอกาสเจอพลแมนเป็นระดับโลกที่ลงมือฆ่าเพราะเรื่องส่วนตัวมีมาก
แค่ไหนกัน ถ้าเทียบกับกรณีการจ้งวานพลแมนเป็นไปเก็บใครสักคน ยิ่งถ้า
ผู้จ้งวานเป็นกลุ่มคนยิ่งมีกำลังจ้งมาก” โอเดย์พูด

“เป้าหมายเป็นคนฝรั่งเศส ทำไมเราต้องสนใจ”

“เพราะมือปืนใช้กระสุนที่ผลิตในอเมริกา”

“รู้ได้อย่างไร” ผมถาม

“รู้จากเทคนิคก๊าซโครมาโตกราฟี” โอเดย์ตอบ “เมื่อหลายปีก่อนมีการทำ
ข้อตกลงฉบับหนึ่ง ซึ่งไม่ได้เผยแพร่จึงไม่รู้กันใวงกว้าง ข้อตกลงที่ว่านี้ให้
ผู้ผลิตหัวกระสุนปืนทุกแห่งใช้โลหะผสมแตกต่างกันเล็กน้อย น้อยมาก แต่ก็
เพียงพอที่จะระบุได้ว่าผลิตจากที่ไหน คล้ายดีเอ็นเอ”

“หลายประเทศในโลกซื้อกระสุนจากอเมริกา”

“รีชเชอร์ มือปืนเป็นมือใหม่ในวงการ เราไม่เคยเจอมือปืนระดับนี้มาก่อน
นี่เป็นงานชิ้นแรกที่จะสร้างชื่อเสียงให้มือปืนรายนี้ มันต้องยิงกระสุนขนาด .50
คาลิเบอร์สองนัดจากระยะ 1,400 หลา หากทำสำเร็จชื่อจะไปปรากฏในทำเนียบ
มือปืนอาชีพระดับโลก ถ้ายิงพลาดชื่อมันจะอยู่ในลิสทอาชีพระดับรองตลอดไป
แม้จะเสียแต่ค้ค่า มันคงมั่นใจว่าไม่พลาดแน่จึงตัดสินใจรับงานนี้ มือปืน
ช้มยังมีมือระดับนี้ไม่กี่คนในโลก”

เป็นคำถามที่ดี ผมจึงตอบว่า “ผมคิดว่าชาวอเมริกันทุกรุ่นมีนักแมนเป็น
ฝีมือระดับโลกประจำการในหน่วยซีลหนึ่งคน ในหน่วยบัญชาการนาวิกโยธิน
สองคน และในกองทัพบกอีกสองคน ดังนั้นในช่วงเวลาหนึ่งเราจะมีพลแมนเป็น
ประจำการเบ็ดเสร็จห้าคน”

“แต่คุณเพิ่งบอกว่ามือปืนรายนี้ปลดประจำการแล้ว”

“คุณควรสนใจพลแมนเป็นรุ่นก่อนด้วย น่าจะเพิ่งออกจากกองทัพไม่นาน
เพราะอายุมากพอที่จะปลดประจำการ แต่ยังมีหนุ่มพอสำหรับงานฆ่าคน” ผมพูด

“พลแมนเป็นรุ่นก่อน ๆ มีศักยภาพมาก”

“ผมนี้ก็ไม้ออกว่ามีใครอีกที่มีศักยภาพขนาดนั้น”

“มีกี่ประเทศที่มีพลช้มยิงระดับนี้” โอเดย์ถาม